

ТИХОМИР ДИМИТРОВ

ЖАН

chitanka.info

ЖАН живееше на шестия етаж в една пететажна постройка. Това, че обитава несъществуващ апартамент изобщо не го притесняваше. За него много неща на този свят бяха несъществуващи. За сметка на това обаче Жан притежаваше недостижими за другите умения. Той владееше 15 езика, 300 компютърни програми и можеше да прави около 200 магии. Най-много се гордееше с умениято си да внушава мисли на хората и да общува с животните. Умението да лети Жан използваше рядко, защото се страхуваше от височини.

Много хора биха завидели на човек като него, но вместо да се възползва от всеобхватния си потенциал, Жан водеше скромен и уединен живот. През повечето време си стоеше у дома, на шестия етаж в пететажната постройка, колекционираше пощенски марки и обичаше да чете. Четеше всичко — книги, вестници, списания, каквото му попаднеше в ръцете.

От време на време излизаше на кафе с най-добрия си приятел Николай, известен още като Ники — Сто, заради стоте му прераждания. Ники беше единственият човек в тази страна и може би в целия свят, който помнеше всичките си предишни животи. Можеше да ги докаже с думи и документи. Надарен с много добра памет, Ники — Сто разказваше на Жан в продължение на часове за интересни

случки от миналото, които бяха преживели заедно, но които Жан не помнеше, за разлика от Ники.

Според приятеля му винаги се раждаха по едно и също време и винаги бяха близки от деца. Жан беше напълно съгласен със своя другар. Още в първия миг, в който се запознаха, го обзе странното усещане, че отдавна не са се виждали и имат толкова много да си разказват.

Това, което обърна скучния живот на Жан с главата надолу, беше Радостина. Запознаха се на нейния 33-и й рожден, на който го заведе Ники — Сто. Радостина беше родена на девети септември 1999 г., дори името й беше с девет букви. Тя живееше в квартал „Св. Троица“, блок 333, трети вход, на третия етаж — в апартамент номер девет. Радостина се шегуваше, че любимото й число е три, но в училище получавала само шестици, а повече от тройката обичала само деветката. Точно три пъти повече я обичала.

В любовта им с Жан нямаше нищо случайно, като се има предвид, че той носеше трибуквено име. Влюбиха се от пръв поглед и Радостина реши, че това е мъжът на живота й, макар Ники — Сто също да й харесваше — заради трибуквения псевдоним. Жан и Радостина бяха заедно, като гаджета, съвсем за кратко. На третия месец се сгодиха, на шестия се ожениха, а на деветия се роди първото им дете — Симеон Иванов Радостинов — според новите изисквания на брачния кодекс мъжките рожби да носят фамилното име на майка си, а женските — на баща си.

Радостина мечтаеше за три деца, като се колебаеше дали да са момченца или момиченца. Жан й предложи да имат шест деца — три момченца и три момиченца. Тъкмо щяха да се появяват на всеки девет месеца и така да поддържат цикъла на семейното щастие.

Съпругата на Жан бе модерна, работеща жена и, естествено, не би позволила постоянното раждане да развали фигурата й, затова двамата си наеха сурогатна майка, а гените заченаха при известния генетик, молекулярен инженер и метафизик — д-р Генешки.

За да подсигури новото си семейство, Жан се отказа за малко от скучните занимания вкъщи и се посвети изцяло на търговията. С безкрайния си талант той можеше да изкарва пари практически от всичко. Забогатя доста бързо. Регистрира офшорна компания, зае се с борсово посредничество и брокерска дейност. Разори няколко казина.

Спря на третата година, когато вече имаше достатъчно, за да не му се налага да работи повече, докато е жив. Продаде бизнеса на един съмнителен тип, който търгуваше с човешки души в интернет, но това по никакъв начин не смути Жан, защото онзи му предложи добра цена.

Радвайки се на бързо растящото си благосъстояние, младото семейство се разшири и стана горд собственик на целия шести етаж от пететажния мезонет, както и на още шест имота в столицата — по един за всяко от бъдещите им деца.

Родителите на Радостина много харесваха Жан, защото беше умно и скромно момче. Своите родители той не помнеше и въобще не беше сигурен дали има такива, както не беше сигурен и на колко години е всъщност.

Съвсем в реда на нещата си беше много хора да завиждат на младото семейство за просперитета, но това не можеше да помрачи щастието на Жан, дори напротив — с малък трик той превръщаше омразата и завистта в материя, така че всеки път, когато кажеше на някой завистлив комшия, че възнамерява да си купи нова кола, ако комшията му завидеше от сърце, той мигом получаваше колата. Продаваше я и парите слагаше в банката. У дома носеше предимно книги.

Възпитанието на малките бе поверил изцяло на съпругата си. За да могат да пътуват и да опознават света, Жан се погрижи в банковата ѝ сметка винаги да има точно 999 долара, независимо колко тегли и кога.

Това положение на нещата можеше да продължи дълго, ако не бяха внезапните проблеми, които сполетяха Жан. В един момент той стана ужасно параноичен. Гонеше го непрекъснат страх — едно натрапчиво усещане, че нещо не е наред, че нещо може да се случи всеки момент и да настъпи тотална бъркотия.

Психиатрите не успяха да му помогнат. В мислите им Жан видя, че нямат абсолютно никаква идея за какво говорят, независимо от броя на дипломите, окачени по стените на кабинетите им. Все по-често го болеше глава и тези ужасни мигрени го водеха до потискащото чувство, че умира, макар да не знаеше с абсолютна сигурност дали това е възможно.

Всичко продължи до мрачния следобед, в който двамата с красивата му съпруга седяха на канапето пред телевизора и гледаха

репортажи от първия контакт с извънземните. След няколко месеца мъчителни преговори Световното правителство отказа да се предаде и изстреля ракети по кораба-майка, една, от които — българско производство.

Пришълците отговориха с имплозивен заряд, причиняващ изкривявания във време-пространството и дисфункция на причинно-следствения континуум.

На другия ден Жан вече не се оплакваше от болки в главата. С тревожно нетърпение излезе от сламената колиба, за да види дали вълците не са отмъкнали някоя овчица през нощта. Отдъхна си едва, когато се увери, че цялото стадо е налице. Скоро трябваше да прибави още едно топче към броеницата. Възнамеряваше да купи нова овца от града. Освежен от утрото, Жан разпали лулата си и запуши, загледан в красивата ливада, която танцуваше пред него, подухвана от вятъра. Зад морето от зеленина се издигаха високи планини. Въпреки че беше лято, по върховете им все още имаше сняг. В приповдигнато настроение Жан се упъти към съседната колиба, където спеше най-добрият му приятел Николаос. Събуди го и заедно подкараха стадата на паша.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.